

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **R. G.**, nar. X.
státní příslušnost X.
pobytem na adrese: X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2020, č. j. OAM-12/ZA-ZA11-D02-2020

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí žalovaného vydané dne 12. 2. 2020 pod č. j. OAM-12/ZA-ZA11-D02-2020, ve kterém správní orgán rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného

k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), je Lotyšská republika.

2. Vzhledem k tomu že žalobce se domnívá, že byl v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany jako jeho účastník zkrácen na svých právech, podal proti uvedenému rozhodnutí žalobu, kterou napadá v celém rozsahu výroku.
3. Žalovaný dle žalobce v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), dále § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu, které nemělo být aplikováno a čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 dublinkého nařízení, neboť žalovaný nedostatečně zvážil aplikaci těchto ustanovení.
4. Žalobce v první řadě namítá nedostatečné posouzení možnosti jeho předání do Lotyšska s ohledem na čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 dublinkého nařízení.
5. Judikatura správních soudů dovodila, že žalovaný je v odůvodnění rozhodnutí, kterým vyslovuje, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle dublinkého nařízení jiný členský stát, vždy povinen zabývat se tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nese riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-24). Nejvyšší správní soud dovodil, že je to žalovaný, jakožto odborný orgán státní správy, který se musí jako první ve svém rozhodnutí zabývat otázkou, zda podmínky přijetí v členském státě EU, který je v souladu s dublinkým nařízením příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, nevykazuje takové systémové deficity, že hrozí nelidské nebo ponižující zacházení s žadatelem (usnesení NSS ze dne 7. 5. 2015, č. j. 9 Azs 29/2015-19).
6. Závěry žalovaného o dané otázce zároveň musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, popř. v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise (rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). Žalovaný tedy musí v souladu s § 23c zákona o azylu shromáždit relevantní, věrohodné a aktuální informace o právním rámci azylového systému členského státu příslušného k posouzení žádosti a o jeho reálném fungování/rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2016, č. j. 42 Az 3/2016-49 nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2016, č. j. 33 Az 8/2016-25). V posledním uvedeném rozsudku Krajský soud v Brně uvedl, že „*k náležitému zjištění skutkového stavu by měly sloužit i jiné zdroje než pouze zprávy UNHCR, a to zejména zprávy mezinárodních nevládních organizací (AIDA, ECRE, Helsinský výbor, zprávy diplomatických misí či případně další konkrétní zprávy z jiných informačních zdrojů označené žadatelem o azyl).*“

7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze zcela obecně konstatuje, že neexistuje žádné rozhodnutí vydané na úrovni Evropské unie nebo ze strany ESLP, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky v Lotyšsku; UNHCR nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy zdržely dublinských transferů do Lotyšska; Lotyšsko je členským státem EU, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní lidskoprávní smlouvy; je považována za bezpečnou zemi; ročně požádají v Lotyšsku o mezinárodní ochranu tisíce uprchlíků, což svědčí o neexistenci obav žadatelů z tamního azylového systému.
8. Žalobce se domnívá, že žalovaný výše uvedeným požadavkům nedostál. Jeho posouzení přijímacích podmínek lotyšského azylového systému obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí je pouze zcela formální. Takový způsob hodnocení žalovaný využívá prakticky v každém svém rozhodnutí, kterým se v souladu s dublinským nařízením určuje jiný členský stát, jako příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je v tomto ohledu zcela obecné, což však nelze akceptovat s ohledem na povinnost správního orgánu zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, jak ho ukládá § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu. Kromě toho z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, čímž porušil § 50 odst. 4 správního řádu.
9. Žalobce se proto domáhal toho, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2020 zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení.
10. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem, současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkazuje na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí žalovaného, jako správního orgánu, který postupoval v souladu s Dublinským nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu.
11. Dle kritérií daných čl. 12 odst. 4 Nařízení Evropského parlamentu a Rady platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než 2 roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než 6 měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odst. 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je žadatel držitelem více platných povolení k pobytu nebo víz vydaných různými členskými státy, přejímají členské státy příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v tomto pořadí:
 - a) členský stát, který vydal povolení k pobytu přiznávající právo na nejdelší pobyt, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který vydal povolení k pobytu, jehož doba platnosti skončí jako poslední;
 - b) členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední, pokud se jedná o stejný druh víz,
 - c) pokud se jedná o různé druhy víz, členský stát, který udělil vízum s nejdelší dobou platnosti, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončila jako poslední.

12. Správní orgán konstatuje, že na základě informací ze Schengenského systému a údajů poskytnutých žalobcem vyplývá, že žalobci bylo vydáno vízum Lotyšskou republikou dne 14. 11. 2019 s platností ode dne 17. 11. 2019 do 16. 12. 2019. V případě žalobce, je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.
13. Správní orgán na základě výše uvedené informace odeslal dne 13. 1. 2020 lotyšské straně žádost o přijetí zpět dle Dublinského nařízení. Dne 27. 1. 2020 dostal správní orgán odpověď, že Lotyšská republika **uznala** svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného. Správní orgán je tudíž přesvědčen, že napadené rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. V napadeném rozhodnutí správní orgán rovněž dostatečně posoudil i další podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a dospěl k závěru, že v případě Lotyšské republiky neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalovaný v podrobnostech odkázal na obsah správního spisu, zejména pak na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je toho názoru, že nestačí ze strany žalobce pouze obecně odkázat, že v případě Lotyšské republiky hrozí nedostatečné a nezákonné posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, když žádné relevantní důkazy k tomuto tvrzení nedokládá.
14. Žalobce uvedl, že do Lotyšské republiky nechce, neboť tam dle něj nejsou dobré přijímací podmínky pro žadatele o mezinárodní ochranu.
15. Nehledě na to, je nutné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016-38, v němž soud uvedl, že tzv. dublinský systém totiž stojí na předpokladu, že se žadatelem o mezinárodní ochranu se bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoliv členském státě (srov. zejména bod 10 preambule nařízení Dublin III.). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v Evropské unii lze pak tento předpoklad označit za oprávněný. „V konečném důsledku by tedy neměl být rozdíl v tom, zda o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu bude rozhodovat Česká republika nebo Rakousko (či jakýkoliv jiný členský stát). V případě nepříznivého rozhodnutí má neúspěšný žadatel možnost obrátit se na soud se žádostí o přezkum – toto právo vyplývá již z čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie, podrobněji rozvedeno v čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. „procedurální směrnice“) a je tak zaručeno ve všech členských státech Evropské unie“.
16. V této souvislosti správní orgán odkázal na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28, k němuž soud mj. uvedl:
17. „...v případě každého členského státu, který má být dle nařízení Dublin III. příslušným k posuzování žádosti, je nutné uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků a povinností správních soudů je zkoumat takovou úvahu správních orgánů z úřední povinnosti, přičemž pokud taková úvaha není podložena konkrétními důkazy nebo zcela chybí, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné, avšak **tento závěr nelze bez**

dalšího vztáhnout na veškeré v úvahu přicházející členské státy, které mohou být dle čl. 3 nařízení Dublin III. příslušné k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu.

18. Z čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. vyplývá, že Česká republika nesmí cizince do země se systémovými nedostatky předat. V případech, kdy je zřejmé či pravděpodobné, že přebírající země trpí systémovými nedostatky ve smyslu tohoto článku, je třeba se touto otázkou podrobně zabývat. Taková situace by zřejmě nastala např. v případě předání cizince do Maďarska či Itálie. Pokud by správní orgán dospěl k závěru, že předání je i tak možné, je nutné, aby tento závěr výslovně vyslovil. V případě většiny ostatních členských států zemí Evropské unie však nelze říci, že by zřejmě či alespoň pravděpodobně trpěli systémovými nedostatky, a proto postačí jen obecná úvaha, jak ji učinil stěžovatel v projednávané věci.
19. *V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize. Například v rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech zn. C-411/10 a C-493/10, je konstatováno, že „[z]přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílely, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Lze tedy dovodit, že dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelná domněnka, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka vyvrácena nebyla.“*
20. S odkazem na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu správní orgán pak konstatuje, že jde-li o Lotyšskou republiku, domněnka o dodržování základních lidských práv touto členskou zemí Evropské unie, vyvrácena nikdy nebyla.
21. Pokud by se ovšem během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Správní orgán v této souvislosti konstatuje, že Lotyšská republika je **povinna** objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového acquis posoudit žádost výše jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany.
22. Dle žalovaného z uvedených i dostupných informací vyplývá, že Lotyšská republika dlouhodobě a aktivně řeší kapacitu ubytovacích azylových středisek na svém území.
23. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by správní orgán při svém postupu porušil některá ustanovení správního řádu či samotné Dublinské nařízení a že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech a je tak přesvědčen, že napadené rozhodnutí je správné a zákonné a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
24. Pokud jde o rozhodnutí, které žalobce žalobou napadá, bylo vydáno dne 12. 2. 2020 Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky pod č. j. OAM-12/ZA-ZA11-D02-2020 a o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu bylo rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o č.

325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“), je Lotyšská republika.

25. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný v rozhodnutí citoval všechna příslušná ustanovení a to čl. 3 odst. 1 a 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady a čl. 12 odst. 1, 2, 3 a 4 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, na základě nichž bylo rozhodováno.
26. V odůvodnění rozhodnutí pak správní orgán konstatoval, že dle kontroly v systému CS-VIS bylo žalobci vydáno vízum Lotyšskou republikou s datem vydání dne 14. 11. 2019 a platností ode dne 17. 11. 2019 do 16. 12. 2019 a počtem 15 dnů pobytu. Dále pak správní orgán vycházel z pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany provedený s žalobcem dne 9. 1. 2020. Uvedl pak, že pokud jde o lotyšský azylový systém, vycházel z dokumentu: Lotyšsko, Informace OAMP ze dne 5. 4. 2018.
27. Ze správního spisu, který měl soud k dispozici, vyplývá, že žalobce dne 9. 1. 2020 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, z níž vyplývá, že je státní příslušnosti Ázerbájdžánské republiky, cestovní doklad nemá, na území České republiky vstoupil dne 5. 1. 2020 a ve stejný den požádal o mezinárodní ochranu v ČR. V žádné zemi EU nikdy dříve nepobýval. Pokud jde o udělená víza nebo povolení pobytu v jiných státech, uvedl, že obdržel k cestě vízum Lotyšska. K důvodům žádosti uvedl, že v Ázerbájdžánu byl několikrát kontrolován na ulici policií, jednou ho obvinila z užívání drog, což nebylo pravdou. Často byl vyzýván policií, aby se dostavil na služebnu, přišlo mu to jako obtěžování a začalo mu to vadit, a proto se rozhodl ze země vycestovat. Kromě tohoto žádné další důvody k žádosti o mezinárodní ochranu nemá.
28. Se jmenovaným žalobcem byl proveden dne 9. 1. 2020 pohovor, v němž mj. uvedl, že do České republiky přicestoval proto, že mu to doporučil kamarád a řekl mu, že když se přihlásí v azylovém táboře a vysvětlí, co se stalo, tak mu pomůžou. Uvedl, že si skutečně vyřídil vízum Lotyšské republiky, a to pouze proto, že bylo levnější a stačily mu na to finanční prostředky a chtěl se rychle dostat ze země svého původu. V Lotyšsku však neměl v úmyslu nikdy pobývat, v této zemi nikdy nebyl, doposud z Ázerbájdžánu nikdy nevycestoval. Vízum bylo turistické s platností asi na 1 měsíc.
29. Na dotaz, zda měl nějaké důvody, pro které by nemohl do Lotyšska odcestovat a pokračovat ve své žádosti o mezinárodní ochranu v této zemi, uvedl, že by nechtěl odjet do Lotyšska, v České republice jsou příjemní lidé, je zde dobrý systém. Chtěl by si v ČR najít práci a zůstat zde. Na další dotaz zda měl někdy nějaké potíže se státními orgány nebo policií v Lotyšsku, odpověděl, že žádné problémy neměl. Dále sdělil, že v České republice nemá žádné příbuzné, nemá žádné příbuzné ani jinde v Evropě.
30. Žádné dokumenty či doklady na podporu svých tvrzení, případně jiné materiály doložit nechtěl.

Posouzení věci krajským soudem

31. Žaloba **není důvodná.**
32. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.
33. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
34. Pokud jde o žalobní námitku žalobce, tato se týká toho, že dle jeho názoru by neměl být přemístěn do Lotyšské republiky k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu, a to z toho důvodu, že tato země vykazuje v azylovém systému a v azylovém řízení systematické nedostatky, přičemž touto otázkou se dle žalobce žalovaný dostatečně nezabýval.
35. Se stanoviskem žalobce soud nesouhlasí. V tomto směru se zcela ztotožňuje a odkazuje také na odůvodnění rozhodnutí žalovaného i jeho vyjádření k žalobě, souhlasí s tím, že žalobce vůbec neuváděl o jaké systémové nedostatky azylového řízení a podmínek přijetí žadatele v daném členském státě, které s sebou nese riziko nelidského či ponižujícího zacházení se má jednat. Žalobce toto tvrdí pouze velmi obecně, bez jakékoliv bližší konkretizace či uvedení toho, z čeho vychází, že azylový systém v Lotyšské republice by měl vykazovat systémové nedostatky, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Jakých systémových nedostatků azylového řízení v Lotyšsku se to týká, neuvedl. Jedná se pouze tedy o obecnou formulaci a soud se ztotožňuje s žalovaným, že takovéto obecné tvrzení, že v Lotyšské republice hrozí nedostatečné a nezákonné posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, nestačí.
36. Soud také nesouhlasí s tím, že žalovaný by se nezabýval azylovým systémem v Lotyšské republice, neboť ve správním spise je založena Informace Ministerstva vnitra ČR, OAMP ze dne 5. 4. 2018, týkající se azylového systému v Lotyšsku, řízení o udělení mezinárodní ochrany v Lotyšsku, průběh řízení o mezinárodní ochranu, právní pomoc a kontakt s nevládními organizacemi, odvolací řízení, azylová střediska i počty žádostí o mezinárodní ochranu a dublinských případů a jsou vyjmenovány i použité zdroje, z nichž Ministerstvo vnitra při podání této Informace vycházelo.
37. V tomto směru soud poukazuje na to, že Ministerstvo vnitra v daném případě vycházelo také z obecných znalostí a zkušeností s Lotyšskou republikou ohledně azylového řízení a je skuteností, že z žádných dostupných zdrojů (v tomto směru se tedy s žalovaným soud ztotožňuje) nevyplývá, že by v Lotyšské republice byly systémové nedostatky v azylovém řízení a v podmínkách přijetí žadatelů v daném členském státě.
38. Soud zde poukazuje také na to, že v průběhu správního řízení žalobce ani nic nenamítal ohledně existence systémových nedostatků azylového řízení v Lotyšsku. Uváděl pouze, že

v této zemi nechce požádat o mezinárodní ochranu, nikdy to v úmyslu neměl, i když požádal o vystavení lotyšského víza.

39. Tvrzení uváděné v žalobě (systémové nedostatky v azylovém řízení v Lotyšsku) soud pokládá za tvrzení pouze účelové, ničím nepodložené, neboť žalobce výslovně uváděl v průběhu správního řízení, že chce zůstat v České republice, kde se mu líbí.
40. Soud věc tedy posoudil tak, že nebyly zjištěny žádné systémové nedostatky azylového řízení v Lotyšské republice, v tomto směru je tvrzení žalobce pouze účelové, byly naplněny podmínky ust. § 10a písm. b) zákona o azylu, a proto bylo na místě, že dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu žalovaný řízení zastavil, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je Lotyšská republika.
41. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány.
42. Pokud jde o žalovaného, tomu žádné náklady, kromě běžné úřední činnosti nevznikly a žádné náklady žalovaný ani nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. května 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.